

[Finansministeren.]

1951—52, således at der ialt for tiden indtil april 1952 opsuges godt 300 mill. kr., svarende til den reduktion i valutaforbruget, som søges gennemført på anden måde, og disse forbrugsafgifter skal altså ikke indgå i statens almindelige drift.

Jeg har hermed redegjort for regeringens bedømmelse af den finansielle stilling og for de forslag, det må anses for rigtigt at gennemføre. Jeg er fuldt på det rene med, at der hermed stilles nye store krav til befolkningen, men regeringen har formet forslagene således, at den væsentligste del af byrderne lægges der, hvor bæreevnen er størst. De kommende forhandlinger må vise, om der er politiske muligheder for opnåelsen af et resultat på grundlag af regeringens samlede plan. Jeg går ud fra, at forhandlingsviljen vil være tilstede. Gennem små tre måneder — altså siden rigsdagens hjemsendelse efter forligene om skatteløve og vareforsyningslov — er det jo i voldsomme vendinger blevet fortalt rundt i landet, at regeringen sad med hænderne i skødet, var evneløs og handleudygtig og ikke anede sine levende råd med hensyn til nødvendige indgreb og foranstaltninger. Og det har ikke manglet på stærke krav om hurtig handling, selv ikke efter at parti-formændene uden indsigelse modtog meddelelsen om, at regeringen ville stille rigsdagen overfor sin vurdering i begyndelsen af august. Jeg skal ikke beskæftige mig med al talen om, at valutamisøren skyldes regeringens uduelige politik, eller hvad det nu er, man siger. Overfor denne billige propaganda står realiteterne. Og til disse realiteter hører også, at de gamle partier i denne sal med deres stemmer har sikret gennemførelsen af alle nødvendige lovforanstaltninger i den forløbne tid. Sandheden er, at vort land er blevet stillet overfor en international udvikling, hvis virkninger vi nu må søge at bekæmpe. Jeg regner derfor med, at den enestående arbejdslyst og handlekraft, som har præget oppositionspartiernes sommertaler, nu vil komme til udtryk ved den praktiske stillingtagen til de nødvendige forslag.

Befolkningen må med rette føle de foreslåede foranstaltninger som et øget tryk. Jeg ønsker blot hertil at sige, at vi ikke kan komme udenom virkeligheden, men må se situationens alvor i øjnene.

Regeringen vil ikke i denne situation handle anderledes, end vi føler os sagligt forpligtet til efter vor bedømmelse af forholdene. Forhandlingen i det høje ting må vise, om denne åbne vilje til handling

trods opgavernes og forslagernes lidet behagelige karakter også vil være at finde hos de andre partier her i salen.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anmode om hurtig og velvillig behandling af de nu forelagte lovforslag.

Formanden: Jeg giver derefter ordet til den højtærede forsvarsminister.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): I anledning af det af finansministeren fremsatte forslag om en ekstraordinær bevilling på 300 mill. kr. til militære foranstaltninger, som det er hensigten at gennemføre i løbet af 2 år, skal jeg give tinget en redegørelse.

Atlantpagten blev til som en forebyggende foranstaltning; det var og er dens formål at bevare freden i det nordatlantiske område. Hvis det ikke var tilfældet, ville regeringen ikke have anbefalet tilslutning til den. Atlantpagten er ikke ændret. Atlantpagtlandene tilstræber fremdeles beskyttelse mod angreb. Det er et forsvarsforbund, oprettet under hensyn til erfaringerne fra Hitlerperioden og for at hindre, at medlemsstater, hvis mulighed for at forsvare sig alene vil være i høj grad begrænset, angribes og undertrykkes.

De to medlemsstater, som har det stærkeste forsvar, er som bekendt De Forenede Stater og Storbritannien. Af foreliggende statistik fremgår det, at De Forenede Stater og Storbritannien ikke alene har dette forsvar i kraft af deres befolkningstal og nationalindtægt, men også fordi de anvender en meget betydelig del af deres nationalindtægt til militære foranstaltninger, medens Danmark — skønt det ofrer væsentlig større beløb på sit forsvar end før den anden verdenskrig — er blandt de lande, som i så henseende har været nede i bunden. Foretages en sammenligning af militærudgifterne i Danmark, Norge og Sverige viser det sig, at også i Skandinavien har Danmark i de senere år været landet med de laveste militærudgifter.

Det er en af Atlantpagtens forudsætninger, at der blandt medlemsstaterne er militært samarbejde, samt at hver af dem efter evne gør, hvad de kan, for at få deres forsvar bragt i orden og således yder deres bidrag til den beskyttelse, som pagten skal sikre dem. Til gengæld har De Forenede Stater påtaget sig at levere Atlantpagtlandene våben og har herved skabt mulighed for at få løst et for en række europæiske lande meget vanskeligt problem. Manglen på udenlandsk valuta har efter den anden verdenskrig sinket opbygningen af deres